

**EN HEST
KOMMER IND
PÅ EN BAR**

AF SAMME FORFATTER:

Kvinde på flugt fra meddelelse

At falde ud af tiden

Et knus (børnebog)

David Grossman

**EN HEST
KOMMER IND
PÅ EN BAR**

ROMAN

På dansk ved
Hans Henrik Fafner og
Rivka Uzan Fafner

FORLAGET VANDKUNSTEN

—GODAFTEN, godaften, godafffften Caesareeeee!!!

Scenen er stadig tom. Råbet runger bag kulisserne. De, der sidder i salen, tier lidt efter lidt og smiler forventningsfuldt. En mager mand, lavstammet og med briller, flyver ind på scenen fra en sidedør, som om han er blevet kastet eller sparket ind. Han tager endnu nogle snublende skridt på scenen, er nær ved at falde, bremses faldet med begge hænder mod trægulvet, og stikker så bagdelen i vejret med en brat bevægelse. Der kommer spredt latter og bifald fra publikum. Folk er stadig på vej ind fra foyeren, de småsnakker højlydt. Mine damer og herrer, deklarerer en mand med sammenknebne læber bag kontrolpulten, mens han holder øje med lyssætningen – tag godt imod Dovaleh G., lad os give ham en hånd! Manden på scenen er stadig sammenkrøbet i abestilling, og hans store briller sidder skævt på næsen. Langsomt vender han ansigtet i retning af salen, han ser længe, uden at blinke.

—Æh, mukker han, det her er ikke Caesarea, vel? Der lyder latter. Han retter sig langsomt op og børster støvet af hænderne. Har min agent endnu en gang taget røven på

mig? Der høres råb fra publikum. Manden sætter et bestyrtet ansigt op. Hvad sagde I? Du, ved bord syv, ja dig, tillykke med læberne, de klæder dig! Kvinden fniser og skjuler sin mund i hænderne. Han står på scenekanten og svajer let frem og tilbage med kroppen. Helt seriøst, min søde, sagde du virkelig **Netanya**? Han spærrer øjnene op, så de næsten fylder brilleklassene helt ud: Lad mig lige forstå, påstår du helt uforskammet og med din fornufts fulde brug, at jeg nu seriøst befinder mig i Netanya, og oven i købet uden skudsikker vest? Forskrækket lægger han armene på kors foran skridtet. Der stiger et fornøjet brøl op fra publikum. Her og der bliver der piftet. Endnu nogle par kommer ind, og efter dem en højroset flok unge mænd, tilsyneladende soldater på orlov. Den lille sal fyldes. Bekendte vinker til hinanden. Tre kvindelige tjenere i shorts og neonlilla toppe kommer frem fra køkkenet og fordeler sig mellem bordene.

— Kom så, du der med læberne, smiler han til kvinden ved bord syv, vi er ikke færdige endnu, lad os tale lidt om det ... for du forekommer mig faktisk at være en seriøs kvinde, og oven i købet med en original smag, hvis jeg dømmes ud fra den interessante frisure, du har fået sat op – lad mig gætte en gang, er det den samme designer, der har givet os moskerne på Tempelbjerget og atomreaktoren ved Dimona? Latter blandt publikum. Og hvis jeg ikke tager meget fejl, har jeg også fært af, at det har kostet en bondegård ... har jeg ret eller har jeg ret? Hva'? Lønmodtæge på højeste niveau? Tager jeg fejl? Tager jeg virkelig fejl? Jeg skal fortælle dig hvorfor, jeg spørger, for her ser jeg også botox i al sin pragt, og så en brystreduktion, der er løbet noget af sporet. Hvis jeg var dig, ville jeg skære hænderne af den plastikkirurg.

Kvinden lægger armene tæt ind til kroppen, begraver ansigtet i hænderne og udstøder høje kildne hyl gennem

fingrene. Mens han taler, skridter manden hurtigt fra den ene side af scenen til den anden, gnider sig i hænderne og studerer dem, der sidder i salen. Hans støvler har hæle, der skal gøre ham højere, og de ledsager hans bevægelser med en tør trommen. Forklar mig lige, skat, råber han uden at se på hende, hvordan kan det være, at en intelligent pige som dig ikke er klar over, at sådan noget skal man fortælle et menneske forsigtigt, fornuftigt og velovervejet, man kommer ikke bare dumpende med et »**Du er i Netanya! Bum!**« Hvad går der af dig? Man forbereder et menneske på den slags, navnlig når han er så spinkel. Med en hurtig bevægelse løfter han op i sin falmede T-shirt, og et ufrivilligt støn passerer gennem publikum. Hva', er det ikke rigtigt? Han vender også sin blottede krop mod dem, der sidder til højre og til venstre for scenen, og sender dem et bredt smil. Har I set det? Skind og ben, det meste af det er brusk, og jeg siger jer, hvis jeg havde været en hest, var jeg for længe blevet lavet til lim, ikke også? Blandt publikum forlegen fnisen, forfærdede gisp. Forstå mig ret, skatter, siger han og vender tilbage til kvinden ved bord syv, du skal vide til næste gang, at sådan en besked giver man et medmenneske med forsigtighed, man giver ham først et skud narkose. Bedøvelse, for fanden. Man bedøver ham blidt i øreflippen, tillykke, Dovaleh, smukke mand, du har vundet, du er blevet udvalgt til at deltage i et særligt eksperiment på kystsletten, ikke noget langvarigt, halvanden time, højst to, som er det maksimale tidsrum, et normalt menneske må være eksponeret for folk her på stedet –

Publikum ler, og manden er overrasket: Hvad griner I af, I kvajhoveder? Jeg taler om jer! Publikum ler endnu højere, og han: Øjeblik, bare så vi forstår det, har man sagt til jer, at I bare er opvarmningspublikum, indtil vi sætter det ægte publikum ind? Der piftes, stormende jubel. Fra nogle steder

i salen høres også lange fyråb og slag i bordene, men hovedparten af publikum ser ud til at more sig. Endnu et par træder ind i salen, de er begge lange og tynde, deres hår er gyldent og lokket, og det danser på deres pander: En ung mand og en ung kvinde, eller måske to unge mænd, svøbt i blankt sort og med styrthjelme under armene. Manden på scenen kaster et blik på dem, og en tynd rynke buer over hans ene øje.

Han bevæger sig uafadeligt. Med jævne mellemrum ledsager han sine ord med hurtige knytnæveslag i luften og undviger sin modstander med en boksters finte. Publikum fryder sig, og han skygger for øjnene med hånden og spejder ud i salen, som næsten er helt mørk.

Det er mig, han leder efter.

— Mellem os, homies, burde jeg nu lægge hånden på hjertet og fortælle jer, hvordan jeg er død, dødforelsket i Netanya, er det ikke rigtigt? Rigtigt, svarer nogle unge fyre blandt publikum. Og hvordan det i den grad passer mig at være sammen med jer på en torsdag aften i jeres fortryllende industrikvarter, og oven i købet i en kælderetage, lige ovenpå de attraktive radonaflejringer, og servere jer en stribe lortevittigheder, rigtigt? Riiiiigtigt, giver publikum igen af fuld hals. Ikke rigtigt, fastslår manden og gnider sig fornøjet i hænderne, det hele er løgn og latin, bortset fra lortet, for at sige det ligeud, jeg kan ikke fordrage jeres lortebry, jeg er dødbange for at være her i Netanya, hvert andet menneske på gaden ligner en, der er under vidnebeskyttelse, og hvert tredje menneske opbevarer det første menneske i bagagerummet, rullet ind i sort plastik. Og tro mig, hvis jeg ikke skulle have betalt børnebidrag til tre herlige kvinder, og tilmed en-tre-fire-fem – fem børn, *hamza*, siger han og slynger en hånd med udstrakte fingre i ansigtet på publikum, jeg lover jer, at overfor jer står den første mand i historien, som har fået

fødselsdepression. Fem gange fødselsdepression. Faktisk fire, for to af dem var tvillinger. Faktisk fem, hvis man også medregner depressionen som følge af **min egen** fødsel. Og alligevel har I fået én god ting ud af alt dette rod, Netanya, den mest spændende af alle byer, for var det ikke for mine vampyrer med mælketænder, var det helt, helt udelukket at jeg ville være her for de syv hundrede og halvtres shekel, som Yoav betaler mig uden regning og uden et godt ord på vejen. *Ya'allah*, homies, mine søde, lad festen begynde, lad os få taget til at løfte sig, **lad os give dronning Netanya en hånd!**

Tilskuerne klapper, lettere forvirrede over kovendingen, men de lader sig rive med af det joviale brøl og det søde smil, der pludselig lyser op i hans ansigt og forandrer det totalt. Borte er det forpinte, bitre og hånlige udtryk, og som ved et blitzblink fra et kamera viser der sig et intellektuelt ansigt på en behagelig og blid, næsten sart mand, som ikke har og umuligt kan have nogen forbindelse til de sætninger, han spytter ud her.

Det er ikke til at tage fejl af, at han morer sig kongeligt over den forvirring, han skaber. Langsomt drejer han på sit ene ben, ligesom en passer, og da han er kommet hele vejen rundt, er hans ansigt igen fordrejet og bittert: Her er et festligt budskab, Netanya, I fatter ikke, hvor heldige I er, I har vundet en præmie, for i dag, præcis den tyvende august, er det tilfældigvis også min fødselsdag, tak, hjertelig tak, siger han og bøjer hovedet beskedent, ja, i dag for syvoghalvtres år siden blev verden et lidt ringere sted at befinde sig, tak, skattebasser. Han svanser hen over scenen og vifter sig i ansigtet med en usynlig vifte. Hvor er det sødt af jer, det havde I virkelig ikke behøvet, det er alt for meget, I kan lægge checks i kassen ved udgangen, pengesedler kan I klistre på brystet af

mig efter showet, sex-kuponer kan afleveres med det samme og gives mig i hånden –

Her og der skåler folk i hans retning. En flok på flere par kommer ind med stor larm – mændene klapper, mens de går – og sætter sig ved bordene tæt på det, der engang var en bar. De hilser vinkende på ham, og kvinderne råber også hans navn. Han kniber øjnene sammen, gengælder med et tøvend og almindeligt vink, som hos en nærsynet person. Gang på gang vender han ansigtet i retning af mit bord for enden af salen. Fra det øjeblik, han er kommet ind på scenen, har han søgt mit blik. Jeg magter ikke at se ham i øjnene. Luften her gør mig ikke godt. Luften, han indånder, gør mig ikke godt.

— De, som har passeret de syvoghalvtres her, op med hånden. Hænder løftes. Han studerer dem og nikker forbløffet: Imponerende, Netanya! Det er noget af en forventet levealder, I har skaffet jer! For det er jo ikke så enkelt at nå op i den alder her hos jer, vel? Yoav, sæt lys på publikum, så vi kan se ... jeg sagde syvoghalvtres, frue, ikke femoghalvfjers ... et øjeblik, gutter, en efter en, der er tilstrækkelig med Dovaleh til jer alle sammen, ja, bord fire, hvad sagde du? Er du også syvoghalvtres? Endda otteoghalvtres? Imponerende! Mageløst! Forud for sin tid! Og det sker hvornår, sagde du? I morgen? Tillykke, og hvad hedder du? Hvad? En gang til? Yor – Yorai? Laver du fis med mig? Er det, hvad du hedder, eller er det et kursus, du har taget i forsvaret? *Wallah*, makker, dine forældre gjorde dig til sorteper, ikke også? Manden ved navn Yorai ler hjerteligt. Hans tykke kone, som læner sig op ad ham, kærtegner hans isse med en cirkelnde bevægelse.

— Og hende ved siden af dig, makker, som afmærker sit territorium på dig, er det fru Yorait? Fat mod, min ven ... nej, for du håbede helt sikkert på, at »Yorai« var det sidste stød, skæbnen ville tildele dig, ikke? Du var ikke mere end tre, da

du fattede, hvad dine forældre havde gjort mod dig – han går langsomt hen over scenen, spiller luftviolin – du sad ensom og forladt i et hjørne af børnehaven, gnavede på et løg, som din mor havde puttet i din taske, kiggede på børnene, som legede sammen, og du sagde til dig selv – op med humøret, Yorai, lynet slår ikke ned to gange på samme sted ... **surprise! Det har slået ned to gange på samme sted!** Godaften, Yorait! Sig mig, skat, har du ikke lyst til at delagtigøre os i, sådan mellem venner, og fortælle os, hvilken fræk overraskelse du bereder din mand til hans store dag? Nej, for jeg ser på dig, og jeg ved nøjagtig, hvad der foregår inde i dit hoved, »fordi det er din fødselsdag, Yoraikaleh, skal jeg nok være god ved dig i aften, men du kan bare vove på at gøre, hvad du forsøgte at gøre med mig den 10. juli 1986. Publikum ler, og kvinden spjætter også af et grin, der sender krusninger hen over hendes ansigt. Sig mig nu, Yorait – han sænker stemmen til en hvisken – sagt mellem os, tror du virkelig, at alle dine halsbånd og kæder kan skjule alle de hager? Nej, helt ærlig, forekommer det dig ret og rimeligt, i en tid hvor bælteerne strammes, og hvor der i landet er masser af unge par, der må klare sig med én hage – han stryger sig over sin egen vigende og manglende hage, der somme tider giver ham udseende af en forskrækket gnaver – at du stille og roligt flotter dig med at skovle en dobbelthage til dig, nej vent, en trippelhage! Min frue, alene af skindet fra den kro, kunne man fremstille endnu en stribe protesttelte til Rothschild Boulevarden!

Spredt latter blandt publikum. Kvindens smil er en smule stramt over tænderne. – Og for resten, Netanya, hvis vi alligevel er nået frem til at tale om min økonomiske doktrin, vil jeg gerne understrege her og nu, og lade det være hævet over enhver tvivl, at jeg i det hele taget går ind for en omfattende reform af hele kapitalmarkedet! Han standser, stakåndet,

sætter hænderne i siden og smågriner: Jeg er virkelig noget af et geni, fra min mund kommer der ord, som jeg ikke selv forstår! Hør godt efter, jeg har nu i godt ti minutter fastholdt det markante synspunkt, at man skal opkræve skatter, men udelukkende efter menneskers vægt, en kødskat! – Endnu et blik i min retning, et undrende, næsten forskrækket blik, som forsøger at fremdrage den spinkle knægt, som han husker – kan I sige mig, hvad der er mere retfærdigt end det? Det allermost objektive! Og igen løfter han T-shirten op til hagen, og denne gang ruller han den op med en langsom, forførende bevægelse, blottet en konkav mave med et ar på tværs. Og et smalt bryst med udstående ribben, som huden sidder stramt henover, sammenskrumpet og overstrøet med betændte sår. Det kunne være i forhold til antallet af hager, sagde vi, men for mit vedkommende er det også muligt at lave skattetrin. Hans T-shirt er stadig rullet op. Folk stirrer stift med forskrækkede øjne, andre vender ansigtet bort. Luft undslipper munde som en stille fløjten. Selv gransker han reaktionerne med åbenlys glubende grådighed. Jeg kræver progressiv kødskat! Med forskudsopgørelse af deler, topmaver, røvballer, fede lår, cellulitis, mandepatter og mormorarme! Og det flotteste ved min fremgangsmåde er, at den er helt uden dikkedarer og fortolkninger i den ene eller den anden retning: overvægt betales ved kasse 1! Om sider lader han sin T-shirt falde. Jeg fatter simpelthen ikke, seriøst, hvad meningen er med at beskatte folk, som tjener penge! Hør her, Netanyahu, og hør rigtig godt efter: Staten skal kun beskatte en person, der med rimelig grund mistænkes for at have det godt: Når han smiler veltilfreds, er ung, er rask, er optimistisk, knepper om natten, fløjter velfornøjet om dagen. Man skal kun beskatte den slags røvhuller og flå dem levende uden nåde og barmhjertighed!

Det meste af publikum klapper i sympati, men et mindretal, de unge i salen, runder læberne som aber og råber øv. Han tørrer sveden af panden og kinderne med et rødt lommeterklæde, et enormt lommeterklæde som hos en cirkusklovn, og lader de to grupper gå i kødet på hinanden, til gensidig fornøjelse. Imens får han styr på vejtrækningen, skygger for øjnene med hånden, og igen søger han mit blik, insisterer på mit blik. Og så – en fælles glippen med øjnene, som ingen ud over os to, håber jeg, er i stand til at bemærke. Du er kommet, siger hans blik, se hvad tiden har gjort ved os, nu står jeg her foran dig, læg ikke fingrene imellem.

Og straks vender han sig bort fra mig, løfter en hånd, får publikum til at falde til ro: Hvad? Det hørte jeg ikke ... sig det højt, bord nummer ni, ja, men gør mig en tjeneste, forklar mig først, hvordan I gør det, for det er aldrig lykkedes mig at forstå ... hvad mener du med hvad? Den der fidus med de sammenvoksede øjenbryn. Nej, helt ærligt, ud med det, syr I dem sammen? Er det noget, man underviser i, på jeres etniske træningsbase? Pludselig står han i stiv retstilling og skråler af fuld hals: **Brynene går over Jordanflodens bredder, den ene er vores, og det er den anden også!** Mine herrer, min far var blandt Jabotinskys folk, respekt! Fra nogle borde kommer der stærke og trodsige klapsalver. Han standser dem med en henkastet håndbevægelse, snak nu, bord ni, snak frit fra leveren, jeg betaler for samtalen. Hvad sagde du? Nej, det er ikke nogen vittighed, din Gargamel, det er virkelig min fødselsdag, lige nu, nogenlunde på dette tidspunkt, var min mor, Sara Gruenstein, lige ved at føde mig på det gamle Hadassah sygehus i Jerusalem! Ufatteligt, ikke? En kvinde, som efter egen påstand kun ville mig det bedste, og så fødte hun mig alligevel! Nej, for tænk engang, hvor mange retssager, fængslinger, afhøringer og krimiserier

der handler om drab, og jeg har aldrig hørt om en eneste rets-sag, der handlede om en fødsel! Hverken om forsætlig fødsel eller om uagtsom fødsel, eller en skødesløs fødsel, ikke en-gang om tilskyndelse til fødsel! Og husk på, at det her drejer sig om en forbrydelse, hvis offer er mindreårigt! Han åbner munden på vid gab og vifter luft i ansigtet med hænderne, som en der er ved at blive kvalt: Er der en dommer i salen? En advokat?

Jeg gør mig mindre i stolen. Jeg vil ikke give hans blik mulighed for at fæstne sig ved mig. Heldigvis gør tre unge par, som sidder lige i nærheden af mig, tegn med hænderne. Det viser sig, at de er jurastuderende ved et af akademierne. Ud med jer! råber han med forfærdende stemme, vifter med arme og ben, og publikum overdynger dem med ringeag-tende pift. Dødens engel – ler han stakåndet – kommer til en advokat og siger, at han er kommet for at tage ham med. Advokaten græder og jamrer: Men jeg er jo kun fyrré år gam-mel! Ikke ifølge de timer, du har takseret dine klienter for! En hurtig knytnæve hamrer i vejret, og han roterer en hel omdrejning om sin egen akse. Studenterne griner mere end de andre.

— Og nu med hensyn til min mor. Hans ansigt bliver al-vorligt. Jeg vil gerne bede om jeres fulde opmærksomhed, kære nævninge, det drejer sig om en afgørelse på liv og død. Onde tunger har sagt, og jeg citerer kun, at da man lod hende holde mig umiddelbart efter fødslen, så hun ud til at smile, og måske endda at smile lykkeligt. Det rene vås, siger jeg jer, ondsindede rygter og fed bagvaskelse! Publikum ler. Man-den falder pludselig på knæ på scenekanten og bøjer hove-det: Undskyld, Mor, jeg tilsviner dig, svigter dig, jeg har igen solgt dig for en punchline. Jeg prostituerer mig for publi-kum, jeg kan ikke afvænne mig ... Han springer op i stående

stilling. Den hurtige måde at komme op på har tilsyneladende gjort ham svimmel, for han vakler. Og nu i ramme alvor, uden morsomheder: Mor var verdens smukkeste kvinde, var hun, det kan jeg forsikre jer om, hun var i en klasse for sig selv, og den slags producerer man ikke længere, kæmpe store blå øjne – han spreder alle sine fingre ud foran publikum, og jeg kommer i tanker om den skinnende, borende blå farve i hans øjne, da han var barn – og hun var den skøreste kugle i verden, den mest tungsindige – og han markerer en tåre under øjnene, og munden runder sig i et smil. Sådan gik det, det var det strå, vi havde trukket, intet at klage over, og Far var i grunden også okay – han standser, kradser sig energisk i hårtotterne på siden af hovedet – æh, giv mig lige et øjeblik, så skal jeg nok komme med noget ... jo! Han var en fantastisk god frisør, og jeg skulle ikke betale for noget, selv om det stred mod hans principper –

Og igen kaster han mig et blik. Tjekker om jeg griner. Men jeg gør mig end ikke den ulejlighed at foregive noget. Jeg bestiller øl og en vodka chaser. Hvad var det nu, han sagde, man har brug for bedøvelse for at stå det her igennem.

Bedøvelse? Jeg har brug for fuld narkose.

Han begynder igen at flakke rundt. Det er, som om han skubber sig selv fremad, videre. En enkelt projektør lyser på ham ovenfra, og livlige skygger ledsager ham, og hans bevægelse reflekteres, med besynderlig forsinkelse, i kurverne på en stor kobberkrukke, som står bag ham, tæt på væggen, måske et levn fra en forestilling, som engang er blevet opført her.

— Apropos min fødsel, Netanya, lad os hellige denne kosmiske begivenhed et halvt minut, for jeg – og nu skal I ikke lade jer forføre af det jeg, som I ser nu, manden på toppen af toppen af underholdningsbranchen, et vildt sexsymbol – han tøver, nikker med vidt åben mund, lader dem grine

færdig – jeg var i sin tid, i min selvbiografis daggry, kort sagt da jeg var lille, jeg var totalt fucked up, alle ledningerne i mit hoved var galt forbundet, I aner ikke, hvor skrupskør jeg var ... nej, helt ærligt, smiler han, har I lyst til at grine, Netanya? Har I virkelig lyst til at grine? Endnu et lortespørgsmål, irttesætter han sig selv, hallo! Det er en standup-aften, er det ikke feset ind endnu? **Idiot!** Med flad hånd og ufattelig kraft slår han pludselig sig selv i panden: Det er jo derfor, de er kommet hertil! De er kommet for at grine ad dig! Ikk'os, venner?

Det var et forfærdeligt slag i panden, et helt uventet udslag af vold. En lækage af plumret viden, som hører til et helt andet sted. Stilheden hersker. Nogen knuser et bolsje mellem tænderne, og det høres over hele salen. Hvorfor insisterede han på, at jeg skulle komme? Hvorfor invitere en lejemorder, tænker jeg, han gør det jo ikke så ringe selv.

— Nu skal I høre en historie, jubler han, som om slaget slet aldrig har fundet sted. Som om han ikke har noget hvidt mærke i panden, som bliver rødere og rødere, og som om hans briller ikke sidder skævt på næsen. Engang, jeg var omkring tolv år gammel, satte jeg mig for at finde ud af, hvad der var sket ni måneder før jeg blev født, som i den grad tændte min far og fik ham til at kaste sig over min mor på den måde. Og I skal bare vide, at ud over mig er der ikke akkumuleret andre levende beviser på vulkansk aktivitet i hans bukser. Og det var ikke, at han ikke elskede hende, hør nu her, alt hvad det menneske foretog sig livet igennem, fra han åbnede øjnene om morgenen til han gik i seng, alle fiksfakserierne med lagerrummene, og knallerterne, og reservedelene, og kludene, og lynlåsene, og de smarte kneb – lad som om I forstår, hvad jeg snakker om, fint, Netanya – for ham var alle disse spilfægterier i højere grad end levebrødet, i højere grad

end alt andet, til for at imponere hende, for at få hende til at smile til sig, for at hun skulle klappe ham på hovedet: God hund, god hund. Der er mænd, som skriver digte til deres elskede, ikke sandt? Sandt, svarer nogle stemmer blandt publikum, stadig en smule forskrækkede. Og der er dem, der synger serenader for hende, ikke sandt? Sandt! slutter flere spage stemmer sig til. Og der er dem, som eksempelvis køber diamanter til hende, et penthouse, en firhjulstrækker, et designerlavement, ikke sandt? Saaandt! råber nu mange stemmer, ivrige efter at behage ham. Og der er dem, der som Farmand køber 200 par falske jeans hos en gammel rumænsk kvinde på Allenby i Tel Aviv – rumæneren er en tyv, polakken gi'r besyv – og bagefter sælger dem i frisørsalonen, fra baglokalet, som ægte Levis, og alt dette med hvilket formål? Så han om aftenen kan vise hende i sin lille notesbog, hvor mange håndører han har tjent på det –

Han standser, hans øjne vandrer i lokalet, og helt uden forklaring holder publikum et øjeblik vejret, som om de har set noget sammen med ham.

— Men virkelig røre ved hende, sådan som en mand rører ved en kvinde, selv et hurtigt strøg med hånden hen over hendes baller, i korridoren, som når man kører et pitabrød rundt i hummussen – det har jeg aldrig nogensinde set ham gøre. Sig mig, homies, for I er jo velbegavede mennesker, I har valgt at bo i Netanya, forklar mig nu, hvorfor han aldrig rørte ved hende? Hva'? Kun de forpulede guder ved hvorfor. Lige et øjeblik, sig mig – han står på tæer og plirrer publikum et altereret og taknemligt blik – mener I det? Har I virkelig lyst til at høre min royale families elendige saga-vås? Her deler publikum sig: En del jubler og kommer med opmuntrende tilråb, mens andre råber, at han snart skal komme i gang med at fortælle vittigheder og underholde. De to blege

motorcyklister i sort lædertøj trommer i bordet med alle fire hænder, så ølglassene danser. Det er svært at afgøre, hvem de holder med, og måske synes de bare om at puste til ilden. Det er endnu ikke lykkedes mig at tyde, om det er to unge mænd, en ung mand og en pige, eller to piger.

— Nej, hold nu op, har I virkelig lyst til telenovela'en om dynastiet Gruenstein? Helt ærligt, lad mig lige forstå det ret, Netanya, er det her en slags forsøg på at afkode min magnetiske personligheds gåde? – han lyner et muntert og drilsk blik til mig – tror I virkelig det vil lykkes for jer, hvor forskerne og selvbiograferne er dumpet med et brag? Næsten alle i publikum klapper. Så er I virkelig mine venner! Vi er perlevenner, Netanya! Venskabsbyer! Han fryder sig og spærrer øjne op, som udstråler uendelig naivitet. Publikum flyder over af latter. Folk smiler til hinanden. Selv til mig kommer nogle vildfarne smil.

Han står helt ude på scenekanten, hans spidse støvlesnuder stikker ud over den, og på fingrene optæller han sine formodninger: Et! Måske satte han hende for højt, min far, så han ikke turde røre ved hende? To! Måske fandt hun det ulækkert, at han derhjemme gik med et sort hårnnet, når han havde vasket hår? Tre! Måske skyldtes det hendes holocaust, og at han end ikke havde deltaget i den som statist? Bare til jeres oplysning, ikke blot var det menneske ikke omkommet i holocaust, han var ikke engang blevet **såret**! Fire! Måske er jeg og I slet ikke klar til at præsentere vores forældre for hinanden? Latter blandt publikum, og han – komikeren, klovnen – farer igen rundt på scenen. Hans jeans har huller på knæene, men han pryder sig med et par røde seler med forgyldte spænder, og på hans bittesmå cowboystøvler sidder der sherifstjerner i sølv. Nu lægger jeg mærke til, at en lille, tynd fletning hopper i hans nakke.

— Spøg til side, bare for at afslutte historien og komme i gang med aftenen, som snart slutter – gutten her gik hen og åbnede en kalender, bladede præcis ni måneder tilbage fra sin fødsel, fandt datoen, og løb med datoen hen til stakken af dagbladet Herut, som min far samlede på. Dette Herut fyldte et halvt værelse i vores hjem, og den anden halvdel var til kludene, som han solgte, min farmand, og til jeans, hulahopringe og apparaterne til bekæmpelse af kakerlakker med ultraviolette stråler, lad som om –

»I forstår, hvad jeg snakker om,« fuldender muntre stemmer fra omkring baren hans cirkulende håndbevægelse.

— Fint, Netanya. Selv når han ler, er hans blik stærkt fokuseret og glædesløst, som om han inspicerer samlebandet, hvorfra vittighederne ruller fra hans mund: Og vi tre, altså familiens biologiske materiale, klemte os sammen i det tiloversblevne halvandet værelse. Og for resten tillod han ikke at en eneste side af dette Herut blev smidt ud. »Det vil blive kommende generationers bibel,« sådan plejede han at sige til os med løftet pegefinger, mens hans lille overskæg rejste sig, som om nogen havde givet ham elektrisk stød gennem nosserne. Og dér, på netop den dato, præcis ni måneder før jeg brød frem og ændrede naturens balance fra værre til værst – hvad tror I, gutten her faldt over? Lige præcis Sinai-felttoget i 1956! Fatter I det? Sig mig, er det ikke rablende skørt? Gamal Abdel Nasser meddeler, at han nationaliserer Suezkanalen, og lukker den lige for næsen af os, og min far, Hezkel Gruenstein fra Jerusalem, en meter og nioghalvtres høj, behåret som en abe og med læber som en kvinde, tøver ikke et øjeblik med at gå i aktion for at åbne hende. Så hvis man ser det på den måde, er jeg faktisk en slags gengældelsesaktion! Fatter I det? Jeg er den allerførste prismærkeoperation! Er I med? Der er Sinai-felttoget, Slaget ved Karameh, Operation

Entebbe, Slaget ved Dit-og-Dat og der er Operation Gruenstein, hvorom alle detaljer endnu ikke kan afsløres, men tilfældigvis har vi her en sjælden optagelse, i middelmådig kvalitet: *Fru Gruenstein, spred benene, der har du dén, Egyptens diktator!* En trommehvirvel! Undskyld, Mor! Undskyld, Far! Mine ord er blevet taget ud af kontekst! Jeg har svigtet igen!

Og med dette ord slår han igen sig selv i ansigtet med begge hænder og med en ubegribelig vildskab. Igen og igen.

I de sidste øjeblikke har jeg fået en smag af metal og rust i munden. Omkring mig viger folk tilbage i stolene, og deres øjenlåg sitrer. Ved et nabobord hvisker en kvinde spidst til sin mand og griber om sin pung, og han lægger en hånd på hendes lår og får hende til at blive lidt endnu.

— Og nu, Netanya, mon amour, jordens salt – for resten, er det ikke sandt, at hver gang nogen på gaden spørger dig, hvad klokken er, så er det sandsynligvis en politistikker? Det var bare for sjov! Kun for sjov! Han dukker sig, rynker brynene og kigger til alle sider med flakkende øjne, der er vel ikke tilfældigvis et medlem af gangsterfamilien Alperon til stede, så vi kan vise ham vores respekt? Eller en Aboutbul? Dedes gutter, nogen? Beber Amar er her ikke? En slægtning til Boris Elkosh? Til Lille Pinush? Måske er Tiran Shirazi tilfældigvis i salen, bærer os ved sin tilstedeværelse? Ben Soutchi? Hananya Elbaz' familie? Eliahu Rustashvili? Shimon Buzatov?

Et slapt bifald slutter sig gradvist til hans tale. Det forekommer mig, at det hjælper folk til at befri sig fra den lamelse, som greb dem for et øjeblik siden.

— Nej, skriger han, forstå mig ret, jeg tjekker kun, Netanya, en forpatrulje. Hver gang, jeg har en forestilling et sted, laver jeg først og fremmest et faretjek på Google –